

en Tid slaa sig til No med, hvad vi vedtog i Fjor, og jeg kan derfor ikke tro, at den høitærede Minister nu vil tage imod et saadant Lovforslag; thi saa er Lovforslaget jo fuldstændig ubrugeligt. Der maa dog være en lille Smule Mening i, hvad vi lave her i Thinget. Der kan jo være større eller mindre Tvivl derom, men der maa dog i alt Fald være saa megen Mening deri, at naar vi vedtage en Lov det ene Aar, idet vi kjende de Forhold, hvorover vi lovgive, til Bunds, og — det antager jeg, at Udvalget i Fjor, hvorefter jeg ikke var Medlem, gjorde — kan der ikke være nogen Mening i, at man Aaret bagefter skulde komme og erklære, at det, vi da gjorde, var uheldstgjørende; det duede til Intet, nu skulde vi gjøre det om. Jeg maa forøvrigt ogsaa minde det ærede Thing om, hvorledes Birkedommeren paa Frederiksberg har udtalt sig i sine Indstillinger til Udvalget. Jeg mener hermed ikke de Indstillinger, der have foreligget for Udvalget i Vinter, thi vi have ingen Indstillinger haft, men jeg mener de tidligere Indstillinger, som jeg har gjort mig den Uleilighed at gennemlæse. Birkedommeren klager stadig over, at det er umuligt at overkomme Landjurisdiktionen; hvis han ikke havde den, kunde det til Nød gaa an, men Landjurisdiktionens Politivæsen kostede ham saa meget Arbeide og Tid, som han ikke kunde undvære for sit øvrige Arbeide; der foregik saa meget i Landjurisdiktionen, der ligger saa nær Kjøbenhavn, der var saa mange Politiforseekser og Forbrydelser der, at han ikke kunde overkomme det. Denne Klage gaar stadig gjennem Indstillingen, og netop med Hensyn til dette, som han særlig klagede over, hjalp Rigsdagen ham i Fjor. Jeg skal nu ikke paa en saa fremrykket Tid af Rigsdagsamlingen, som jeg antager, det er, yderligere trætte ærede Medlemmer, jeg antager nemlig, at naar Udvalget er saa enstemmigt som det er, idet der kun er et enkelt Medlem, der har Betæneligheder ved Sagen — men een Svale gjør som bestjendt ingen Sommer — vil det gaa let igjennem Thinget. Jeg vil til Slutning sige, at efter min Mening har det Forslag, der nu foreligger, i alt Fald for Tiden ingen saglig Interesse. Om det med Tiden kan faae det, om vi kunde komme til det Resultat, naar vi faae Sagen optaget igjen til næste Vinter, at der er Noget at gjøre, og om vi da kunde tage under Overveielse, hvad der skulde gjøres for at afhjælpe Mangelen, er en Sag for sig, men for Tiden har Sagen ikke nogen saglig Interesse. Om den har nogen politisk Interesse er en anden Sag, mig forekommer det ikke, at den kan have det, og lad

mig tilføie, om den har nogen personlig Interesse, saa kjender jeg den ikke. Jeg skal hermed anbefale ærede Medlemmer at stemme mod Sagens Obergang til 2den Behandling. Vi kunne gjøre det med god Samvittighed, thi vi foregribe ikke det Allermindste dermed. Lad først den Ordning, der en Gang er vedtaget paa Kjøbenhavns Amts søndre Birk, træde i Birkfornhed, og lad os saa se, om Forholdene stille sig saaledes derude, at de trænge til yderligere Lovgivning, men lad os lade være med disse Kapløb i Samlingens sidste Dage.

G. F. Larsen: Da jeg havde den Ære i Fjor at være Medlem af det Udvalg, som var nedsat om Lovforslaget angaaende en Jurisdiktionsforandring i Kjøbenhavns Amt, maa det maaste være mig tilladt at fremsætte nogle Ytringer for at berigtige, hvad der fremkom fra den ærede sidste Taler, som ikke var Medlem af det Udvalg, og som ikke synes at have gjort sig bekendt med Sagens Stilling den Gang. Det fremgaar nemlig temmelig klart af den Betænkning, som er afgivet af Folkethingsudvalget den 29de Marts 1887, at det var helt andre Omstændigheder, som medførte, at man ikke gik ind paa den Ordning, som da var foreslaet, og som vilde have ført til Oprettelsen af 3 nye Embeder, end han synes at forudsætte. Der var virkelig i hele Udvalget den Gang en fuldstændig Anerkjendelse af, at Birkedommerembedet i Frederiksberg trængte til en helt anden og fuldstændigere Deling end den, der opnaaedes ved, at Landjurisdiktionen udfisktes. Det er nemlig anerkjendt, at det ikke er fra Landjurisdiktionen, Trykket paa den paagjældende Embedsmand kommer. Det var ganske vist en lille Lettelse, som opnaaedes ved den Lov, der da blev vedtaget, men den havde ikke nogen særlig indgribende Betydning. Det største Tryk, der hvilede paa Dommeren, og som hviler paa ham endnu den Dag i Dag, og som gjør, at Vedtagelsen af Lovforslaget er af stor saglig Betydning, er Optagelsen af de kriminelle Forhører. Det er det, som optager den Mand's Tid saaledes, at han ikke kan beskæftige sig med andre Sider af sit Embede, men i stort Omfang maa overlade dem til Fuldmægtige, uden at han kan bære det Ansvar, som han bør have derfor. Det kan ikke forlanges af ham, at han skal bære det, da det er vitterligt, at han ikke kan bestride det Hele. De Grunde, hvorfor man ikke gik strax ind paa det da foreliggende Lovforslag, ere angivne i Betænkningen og ere noget helt Andet. Det var væsentlig kommunale Hensyn, som Flertallet tog den